

Иванъ, както знайтъ и читателитъ бѣше испытвалъ дѣцата дѣ живѣйтъ, и защото бѣхъ му домиляли двѣтъ дѣчица, които му казвахъ че отъ крайнѣ пуждѣ бѣхъ ся наели да крадѣтъ, проводи скрышомъ слугѣтъ си до пещерѣтъ, да ся увѣри, да ли право му казвахъ. Слугата бѣ намѣрилъ въ пещерѣтъ Минкѣ много нажаленѣ, казалъ ѣ, какво сѣ станили дѣцата ѣ, като ѣхъ увѣри, че господарѣтъ му ся смилѣ за тѣхъ, и нѣма да ги накаже. Майка имъ, като чува тѣва, завтича ся като стрѣла тамъ, дѣто были затворени дѣцата; но когато тя стигнѣла, дѣцата были вече побѣгнѣли, както ѣ казалъ и Велко. Тя ги търсила цѣлъ нощъ татакъ около, и като не ги намѣрва, враща ся сугринѣтъ при Ивана. Той ся мѣчилъ до колкото могѣ да ѣхъ раздума, увѣрявалъ ѣхъ че и той сподѣля скѣрбѣтъ ѣ, и ввричаше ся отъ своѣхъ странѣ до колкото може да ѣ помогне.

Нека сега всякой отъ читателитъ си прѣдстави какъ сѣ ся почувдили още и зарадвали тѣзи двамата, като по приказкѣ